παίξαμε κρυφτό.

Λεπτὸς ἐσύ κι' ἀδύνατος, καὶ μικροκαμωμένος—μ' ἕνα χνούδι μόλις στὸ χειλάκι—κόκκινος, σχεδὸν σὰν παπαρούνα, μέσα σὲ τόσα κοριτσόπουλα, θυμᾶσαι ; (θυμᾶσαι τὴ Λουλοὺ ποὺ σὲ κορόϊδευε, μὲ τὴ λαστιχένια μαύρη ζώνη ; Καὶ τὴ Ρίτα, μὲ τὴ μεγάλη μπούκλα ; Καὶ τὸ Λελὲ ποὺ σοῦρριχνε τό τόπι, κ' ἔπειτα τὸν κουβάλησες στὴν πλάτη ;...)

Ἀμὴ ἐγώ, πήγαινα πίσω τάχα ; Ἡ μητέρα μοῦκανε νοήματα, μὰ δὲ βαριέσαι, ποιὸς ἔπαιρν' ἀπὸ τέτια !...

Καὶ δόσ' του γέλια, δόσ' του φασαρία !...

Κ' ἐσὺ γλυκός, καλός, εὐγενικός..

Κ' εἶπ ἀμέσως μέσα μου : Θὰ τὸν ἀγαπήσω !

Καὶ τὴ νύχτα πάλι, τὴν ὥρα ποὺ γδυνόμουνα, εἶπα πάλι μέσα μου : θὰ τὸν ἀγαπήσω...

. . . . . .

Κατόπι στὸ Στροφύλι—πρῶτο γράμμα.

Εἶχες ἔρθει, θυμᾶμαι, μὲ ποδήλατο...

Ἀκούω τότε : «Δεσποινίς...» Ἄ, μάγκα, μάγκα, μάγκα !

Τὸ διάβασα δυὸ—τρεῖς φορὲς τὴ νύχτα στὸ φανάρι· τὸχω ἀκόμα τώρα φυλαγμένο, μέσ' στὸ συρταρακι τοῦ κομοῦ.

...Καὶ τὰ δέντρα, μὲ τὶς βαθιὲς σκιές, καὶ τὸ τραῖνο ποὺ περνοῦσε μακρυά...

. . . . . .

Τ' ἀπογέματα ὅλο καρδιοχτύπια !

Θᾶρθει, δὲ θᾶρθει, ἀρρώστησε, μὲ ξέχασε... Τὸν ἔγει ξεμυαλίσει τὸ Λελάκι... Μὴ τυχὸν καὶ τὰ μυρίστηκε ἡ μητέρα ; Τί τράβηξε ἐκεῖνον τὸ χειμῶνα !...

Καὶ τὸ βράδυ, νά σου τον, πίσω ἀπὸ τὸ πεῦκο (τὸ «δικό μας» πεῦκο—τὸ θυμᾶσαι ;...)

Τὸ ταξίδι μας στὴν Τῆνο !... Πόσα χρόνια ;...

. . . . . .

Τὸ κουδούνι· ντίνννν !—Ποιὸς εἶνε ;... Νά σου ὁ Γιῶργος !

Ὁ Γιῶργος τώρα μπαίνει μέσ' στὴ σάλα.

Εἶχα κολλήσει τ' αὐτὶ στὴν κλειδαρότρυπα.

Ἔκανες βόλτες, ἤτουν νευρικός...

Τάχαμε συμφωνήσει τόσες μέρες.

Στὰ τελευταῖα, νά σου κ ἡ μητέρα:

— Καλῶ; τὸ Γιῶργο· μᾶς λησμόνησες λοιπόν ! (μὲ εἶχε κατσαδιάσει γιὰ χατήρι σου, κ' ἔκανε ἕνα μῆνα νὰ φανῇς...)

— Λόγια, ξερομασσήματα, δουλειὲς ἕνα σωρό, εἶχες λείψει κάμποσο στὴν Πατρα (κάθε βράδι πίσω ἀπὸ τὸ πεῦκο !...)

Ὕστερα, ἀπότομα, σιωπή !

Ἡ καρδιά μου πήγαινε νὰ σπάσει ! βούλωσα τ' αὐτιά μου μὲ τὰ χέρια...

Ξιφνικά, δὲν ξέρω πῶς, τῆς τῶτες !...

Ὕστερα, μὲ φωναξιτε καὶ μένα.

Μπῆκα μέσα καὶ μὲ πῆραν κλάματα.

Σὲ φίλησε ἡ μητέρα—τὸ θυμᾶσαι ; Τρεῖς μέρες ὕστερα, σὲ φίλησα καὶ γώ (μπροστὰ σὲ τρίτους, δηλαδη—νὰ ἐξηγούιεθα...)

Κ' ὕστερα, ξάφνου, στὶς ἐφημερίδες : «Οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κυρίου Μπούμ, μετὰ τῆς δεσποινίδος Ρένας Τζούμ !...» Ταμπλώ !

Κόσμος, κουφέτα, φῶτα... τί χαρά !

Κ' ὕστερα ; Δὲν ξέρω... δὲ θυμᾶμαι...

. . . . . .

Νά τος, νά τος, νά τος !

Ἔρχεται νὰ μὲ πάρει !

Ἔρχεται νὰ μὲ πάρει... Γιῶργο-Γιῶργο-Γιῶργο !...

***

*30 Ἀπριλίου*

...Αὔριο Πρωτομαγιά· σοῦ γράφω μὲ μολύβι ἀπ' τὸ κρεββάτι· συχώρεσέ μου τὴν κακογραφία.

Δυὸ βδομάδες τώρα στὸ κρεββάτι.

Σήμερα μοῦ γεννήθηκε μιὰ τρομερὴ ἐλπίδα, καὶ σοῦ τὸ γράφω νὰ χαρεῖς : Θ ὰ ζ ή σ ω !

Γιῶργο, εἶμαι καλά, π ο λ ὺ κ α λ ά. Εἶμαι γιομάτη θάρρος κ' εὐτυχία !...

Θέλω νὰ ζήσω καὶ θά ζήσω, Γιῶργο...

Θέλω νὰ ζήσω, γιατί σ' ἀ γ α π ῶ !...

Ἡ Ἄνοιξη θὰ μὲ γιατρέψει πάλι, μὲ τὶς εὐωδιὲς καὶ μὲ τὰ ρόδα· θὰ βιλσαμώσῃ τὴν τρελλὴ καρδιά μου, γιὰ νἄρθω πάλι μέσ' στὴν ἀγκαλιά σου...

Ἡ μητερούλα δὲν τὸ ξέρει : κλαίει... Ὁ γιατρὸς δὲ μ' ἀφίνει νὰ σοῦ γράφω : Ὅμως αὐτό, δὲ μπορῶ νὰ μὴ σ' ἐὸ γράψω ! Γιῶργο, ΘΑ ΖΗΣΩ ! Κλάψε ἀπὸ χαρά !...

Σὲ φιλῶ τρελλὰ στὰ δυό σου χείλη, καὶ σοῦ φωνάζω πάλι : Σ' ΑΓΑΠΩ...

. . . . . .

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Λίαν ἐπεῖγον

Davos—Platz, *2 Μαΐου 19...*

Κύριον Γ. Τ. Μηχανικὸν

Ἀθήνας

Ρένα ἀπεβίωσε. Εὐθαλίσ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

# ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ

**— Τὸ Μοναστῆρι τοῦ Ντουραχμάν.**

Πλάϊ στὸ χωριὸ Πόρος ποὺνε στις ὄχθες τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, ὑπάρχει ἕνα μοναστῆρι, ἀνάμεσα σ' ἕνα καταπράσινο δάσος ἀπὸ πουρνάρια. Τὸ μοναστῆρι αὐτὸ ἔχει περίεργο ὄνομα καὶ πειὸ περίεργη ἱστορία. Λέγεται μοναστῆρι τοῦ Ντουραχμάν καὶ ἡ ἱστορία του εἶνε αὐτή :

Μια φορὰ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἔκαμε τόση βαρυχειμωνιά, ποὺ ἡ περίφημη λίμνη τῶν Ἰωαννίνων πάγωσε ἀπὸ ἄκρη σ'ἄκρη. Ἕνας πασσᾶς, ὁ Ντουραχμάν, περνῶντας γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ μὲ δύναμι ἱππικοῦ, πέρασε ἀπάνω στη λίμνη, νομίζοντας πῶς εἶνε ξέρα γεμάτη πάγους καὶ χιόνια. Ὅταν ὅμως ἔφτασε στὸν Πόρο, οἱ χωριανοὶ ποὺ παρακολούθησαν τὴ διάβασή του πάνω στὴ λίμνη μὲ θαυμασμό, τοῦ ἐξήγησαν τί συνέβη. Ὁ Ντουραχμαν πασσᾶς ἔμεινε κόκκαλο. Εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ γιὰ τὴ διασωσί του καὶ συγχρόνως ἄφησε στοὺς χωρικοὺς ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸν μὲ τὴν ἐντολὴν να χτίσουν ἐπὶ τῇ διασώσει του ἕνα μοναστῆρι ἐκεῖ πλαϊ στὸ δάσος.

Ἔτσι χτίστηκε τὸ μοναστῆρι αὐτὸ κι' ἀπὸ τότε ὡς σήμερα ὀνομάζεται μοναστῆρι τοῦ Ντουραχμάν.

**—Ἀϊ - Γιάννης ὁ Λυκοτρίχης**

Περίεργη εἶναι ἐπίσης ἡ ἱστορία τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἀϊ-Γιάννη τοῦ Λυκοτρίχη ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ χωριὸ Πέραμα, ἀντίκρυ στὰ Γιάννενα, παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης Παμβώτιδος.

Ὅσοι θέλουν νὰ πᾶνε ἀπὸ τὰ ἀντικρυνὰ χωριὰ στὸ Πέραμα περνοῦν σ' ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἡ διάβασις καβάλλα πάνω στ' ἄλογο εἶναι ἀδύνατος. Πρέπει νὰ πιζέψουν καὶ νὰ περάσουν σύροντας μαζύ τους τ' ἄλογο, τὸ ὁποῖο ξιφνιάζεται γιατί, ὅπως λέν, ὁ Ἀϊ-Γιάννης τοῦ μοναστηριοῦ ἔχει ἀπάνω του τρίχα ἀπὸ λύκο ! Τὸ ἄλογο ὁσμίζεται τὴ λυκότριχα καὶ φοβᾶται.

Μία φορὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ στενὸ αὐτὸ ἕνας Ἀγᾶς καβαλλα στὸ ντορῆ του. Ἤξερε τὴν ἱστορία τοῦ Ἀϊ-Γιάννη τοῦ Λυκοτρίχη, μαθέλοντας νὰ περιφρονήσῃ τὸν Ἅγιο δὲν ξιπέζεψε.

Τὸ ἄλογό του δὲν προχωροῦσε, τὸ χτυποῦσε, τοῦδινε θάρος, μὰ τοῦ κάκου. Λὲ; κ' εἶχε ριζώσει στὸν τόπο του. Φρύξε τότε ὁ ἀγᾶς ἀπ' τὸ θυμό του καὶ ξεστόμισε μια τρομερὴ βλαστήμια κατὰ τοῦ ἁγίου.

— Νὰ σκάσῃς, ἀντίχριστε !

Συνέβη ὅμως κάτι τρομερό. Ὁ Ἀϊ Γιάννης ὁ Λυκοτρίχης ἔκαμε τὸ θαῦμα του κι' ἔσκασε καὶ ὁ Ἀγᾶς καὶ τὸ ἄλογό του.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἀϊ Γιάννη τοῦ Λυκοτρίχη κι' ἔτσι τὸ ὀνομάζουν ὡς τα σήμερα...

**— Τὸ μοναστῆρι τῆς Παναγίας τοῦ Μακρύνου.**

Ἐπίσης εἰς ἕνα θαῦμα ὀφείλεται καὶ τὸ χτίσιμο τοῦ μοναστηρίου τοῦ Μακρύνου, πιρὰ τὸν Ἀλμυρόν.

Εἰς το μέρος ποὺ βρίσκεται τώρα τὸ μοναστῆρι, ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἕνα εἰκόνισμα τῆς Παναγίας. Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ἔτυχε νὰ περνᾷ τὴν παραμονὴ τῆς Παναγίας μιὰ πλούσια γυναικα, τυφλή, ἀπὸ τ' ἀπάνω χωριὰ τοῦ Ζιγοριοῦ, πηγαίνοντας μὲ τὴ συνοδεία της στὸ μοναστῆρι τῆς Κρονσορίσας, στα Τζουμέρκα, για νὰ παρακαλέσῃ τὸ Θεὸ νὰ τῆ, δώσῃ τὸ φῶς της. Τὴ νύχτα κοιμήθηκεν μὲ τὴ συνοδεία της κοντὰ στὸ μερος ποὺταν τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα φύσηξε δυνατὸς ἀέρας. Ξυπνᾶει ἡ τυφλὴ Ζιγοριανὴ καὶ τρέμει ὁλόβολη. Εἶχε ἀποκτήσει τὸ φῶς της κι' ἔβλεπε μιὰ χαρά ! Εἶδε μάλιστα τὸ καντῆλι τοῦ εἰκονισματος τῆς Παναγίας σβυστὸ ἀπ' τὸν ἀέρα κι' ἔτρεξε καὶ τἀνάψε...

Τὸ θαῦμα ποιολογήθηκε στα χωριά, μάζεψαν χρήματα, ἔδωσε καὶ ἡ Ζιγοριανὴ ὅλη της τη περιουσία καὶ χτίστηκε στὸ μέρος αὐτὸ τὸ γνωστὸ σήμερα μοναστῆρι τῆς Παναγίας τοῦ Μακρύνου ποὺ γιορτάζει στὶς 15 Αὐγούστου — ἡ ἱερα ποὺγινε τὸ θαῦμα — καὶ στὶς 8 Σεπτεμβρίου, γιατι τὸ πρῶτο εἰκόνισμα τοῦ μέρους αὐτοῦ παρίστανε γέννησιν τῆς Παναγίας.

Ἡ γιαγιά σας

## Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Εἰ; τὸ κομψὸν λευκὸν σαλονάκι τὸ ὁποῖον διερρύθμισε μὲ πολὺ γοῦστο ὁ ζωγράφος κ. Πιτιλουκᾶς διὰ τὴν ἔκθεσίν του, ἐδόθη μουσικὴ ἑσπερις, ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὠδείου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Κῶιφαν. Εἰς αὐτὴν διεκρίθησαν αἱ δίδες Κιλτσάκη. Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων διεκρίνοντο αἱ κυρίαι: Μιριντζόγλου, Κιζιντζῆ, Ἀργυριάδου. Μαρκουλάκη, Σκυροῦ, Σκούρα, Κῶμφαν κλπ, καὶ αἱ δίδες Πολίτου, Γερμανοῦ καὶ ἄ.

Ντιλὰρ